

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1533-2/2016
Érkezett:	2016 OKT 18. Személyesen
Példány:	3
Melléklet:	3x11 db
	Kezelőiroda: <i>[Signature]</i>

Ügyszám: IV/1533-1/2016.

T. Alkotmánybíróság!

Alkotmányjogi panasz,

a hiánypótlással egységes
szerkezetben,

az Abtv. 27. § szerint a

BAKONY-FÉMKER Kft.

indítványozónak,

Képviseli:

a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság
Kfv.III.35.701/2015/5. sz.
ítéletének megsemmisítése iránt.

Elsőfokú bíróság és ügyszám: Fővárosi
Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság
17.K.30.221/2014/21. sz. ítélete

Magyarország Alkotmánybírósága

1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

1535 Budapest, Pf. 773.

Ügyszám: IV/1533-1/2016.

Tárgy: **alkotmányjogi panasz,**
a hiánypótlással
egységes szerkezetben

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alaptörvény 24. cikkének (2) bekezdés d) pontjában nevesített, az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (továbbiakban: Abtv.) 27. § alapján, érintettként, jogi képviselőnk útján, törvényes határidőben

alkotmányjogi panaszt

terjesztünk elő.

Kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Kfv.III.35.701/2015/5. számú ítéletének Alaptörvény-ellenességét megállapítani és a döntést megsemmisíteni szíveskedjék, mivel az sérti az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdésében foglaltakat.

Panaszunk megfelel az Abtv. 27. §-ban írtaknak, mert a sérelmezett döntés

- a) az Alaptörvényben biztosított jogainkat sérti,
- b) a jogorvoslati lehetőségeinket már kimerítettük,
- c) a Kúria ítéletének átvételére 2016.06.27-én került sor, 60 napon belül az indítvány előterjesztésre került, és
- d) az Alkotmánybíróság Főtitkárának tájékoztató levele alapján, amelynek átvételére 2016.09.21-én került sor, a benyújtott indítványunkkal kapcsolatos hiánypótlást 30 napon belül megtettük.

Jelen beadványunk a hiánypótlási tájékoztatás alapján egységes szerkezetbe foglalt alkotmányjogi panasz, amelyhez mellékeljük az indítványozó gazdasági társaság hatályos cégkivonatát, a képviseletre jogosult aláírási címpéldányát, az Alkotmánybíróság előtti eljárásban való képviseletre vonatkozó ügyvédi meghatalmazást, továbbá ugyanazokat a mellékleteket, amelyeket az eredeti indítványunk mellé is becsatoltunk.

INDOKOLÁS

Magyarország Alaptörvénye a XXVIII. cikk (1) bekezdésében kimondja: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

Jelen indítványunkban sérelmezzük, hogy a Kúria Kfv.III.35.701/2015/5. számú ítélete, amely hatályon kívül helyezte a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.K.30.221/2014/21. számú ítéletét, nem pártatlan bíróság által született, mert a Kúria a döntésének meghozatalakor megszegte a pártatlanság követelményét.

A döntés részrehajló, következésképpen nem tisztességes eljárás eredménye.

Az indítványozót, mint korlátolt felelősségű társaságot, az Alaptörvény I. cikkének (4) bekezdésében foglaltak szerint, törvény által létrehozott jogalanyként megilletik azok az alapvető jogok, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak. Társaságunkat tehát megilleti, hogy jogait és kötelezettségeit pártatlan bíróság, tisztességes eljárás keretében bírálja el. A panaszunkkal érintett ítélet viszont Alaptörvény ellenes módon született.

Az Alaptörvény ellenesség érdemben befolyásolta a Kúria döntését. Pártatlan eljárás keretében a Kfv.III.35.701/2015/5. számú ítélet nem helyezte volna hatályon kívül a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.K.30.221/2014/21. számú ítéletét.

Alkotmányjogi érvekkel alátámasztott indokaink alapján kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria Kfv.III.35.701/2015/5. számú ítéletét szíveskedjék megsemmisíteni.

Az Alaptörvény XXVIII. cikke lényegében megegyezik a régi Alkotmány azonos tárgyú rendelkezésével, az 57. § (1) bekezdésében foglaltakkal. Ennek tartalmát bontotta ki az Alkotmánybíróság 6/1998. (III. 11.) számú határozatában, mely jelen ügyben is elvi jelentőséggel bír. Eszerint a **„tisztességes eljárás”** (fair trial) követelménye a bíróság egész eljárására kihat, megsértése nem csak tárgyaláson valósulhat meg. A tisztességes eljáráshoz való jog átöleli az eljárás egészét. Az ügyek tisztességes elbírálásába természetesen a határozathozatal is hozzátartozik.

Noha jelen ügyben, a Kúria előtt tárgyalás tartására – a felek erre irányuló kérelmének hiányában – nem került sor, felperesnek az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésébe foglalt tisztességhez eljáráshoz való joga mégis sérült, hiszen az eljárás egészének körülményeit kell figyelembe venni, amibe beletartozik a bíróság tanácskozása és az annak során történő határozathozatal is. A határozathozatalnak részrehajlástól mentesen kell végbemennie, és a határozatnak törvényes indoklást kell tartalmaznia.

Egy polgári peres eljárás alapvetően akkor tisztességes, ha a bíróság a felek jogait az eljárási törvényben foglaltak szerint is tiszteletben tartva veszi górcső alá, az előadott érveket értelmezi, azokat határozatai indoklásában felhasználja, vagy kifejti, hogy milyen okból hagyta figyelmen kívül az előadottakat. Látni fogjuk, hogy ezek a szempontok hiányosan érvényesültek a Kúria eljárása során.

*

Felperes társaságnál – aki most az indítványozó – a NAV Veszprém Megyei Adóigazgatósága 2011. évben, 2010. évre és általános forgalmi adó adónemre vonatkozóan, bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett.

A vizsgálat megállapítások nélkül, jegyzőkönyvvel zárult.

2012-ben a NAV Központi Hivatala elrendelte a veszprémi alapellenőrzés felüellenőrzését.

A Központi Hivatal Felüellenőrzési Főosztálya az első fokú határozatában megállapította, hogy *felperes* pénztárának a forgalma egyszer negatív egyenleget mutatott, a revízió által kiszámolt zárókészletek pedig eltérést mutatnak *felperes* leltárához képest. Ezért – fogalmazott a határozat – az adózó iratai nem alkalmasak a valós adó és adóalap megállapítására. Ilyen esetben az adóhatóság becslési eljárást alkalmazhat, ami az adózás rendjéről szóló törvény szerint azt jelenti, hogy az adóhatóságnak az adókötelezettség megállapításakor bizonyítási kötelezettsége sincs. Megállapította továbbá, hogy *felperes* 2010-ben olyan számlákat fogadott be, összesen kettőt, amelyek általános forgalmi adó levonására nem alkalmasak, mert – szerinte – nem valósultak meg a számlákon szereplő gazdasági események.

Felperes élt a fellebbezési jogával, ezáltal a határozat nem emelkedett jogerőre. *Felperes* a fellebbezésében bebizonyította, hogy nem fordult elő negatív pénzkészlet a vállalkozásánál. Mindössze annyi történt, hogy a számítógépes könyvelési rendszerébe, amely nem online, hanem kötegelt módon működik, korábban kerültek berögzítésre az aznapi kiadási tételek, mint a bevétel tételek; de a valóságban a bevételek néhány órával a kiadásokat megelőzően keletkeztek.

Bebizonyította azt is, hogy nincs eltérés a zárókészleteknél, ellenben a revizorok számításai hibásak. A kimutatásaik hamis adatokat tartalmaznak. A réz forgalmi tételei közé krómnikkel forgalmi tételeket, az alumínium forgalmi tételei közé pedig vas forgalmi tételeket keverték, amelyek a számított zárókészletekben tíztonnás nagyságrendű hibákat okoztak. A hibák természete alapján megállapítható, hogy nem véletlen elírások történtek a revizorok számításaiban. A revizorok eredményei ezért semmire sem voltak használhatóak, nemhogy annak igazolására, hogy *felperes* bizonylatai alkalmatlanok a valós adó és adóalap megállapítására.

A NAV elnöke – aki a bírósági eljárásban *alperes*ként szerepelt – másodfokú határozatában elismerte, hogy a revizorok számításai hibásak, bizonyításra alkalmatlanok, ezért visszavonta a becslési módszer alkalmazhatóságát. Ha viszont nem volt alkalmazható a becslési módszer, akkor a határozat megállapításait az adóhatóságnak – mégis – bizonyítékokkal kellett volna alátámasztania.

A másodfokú határozat ugyan megismételte az elsőfokú határozatban szereplő, a *felperes* két számlájával kapcsolatos kifogásokat, de ezeket bizonyítékokkal ugyanúgy nem támasztotta alá, mint a jogerőre sohasem emelkedett első fokú határozatban; amikor egyébként az adóhatóság még azzal számolt, hogy nincs bizonyítási kötelezettsége.

Indítványunkban a Kúria ítéletének Alaptörvény ellenességét kell bizonyítanunk, és tisztában vagyunk azzal, hogy a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének és értékelésének, illetve a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálata nem az Alkotmánybíróság hatásköre. A mi feladatunk az, hogy alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessünk fel, illetve világítsunk rá a döntést érdemben befolyásoló Alaptörvény-ellenességre, s annak kiküszöbölését kérjük.

Ugyanakkor érintenünk kell az ügy érdemi részét is, éppen az Alaptörvény ellenesség bizonyítása érdekében. Ennek keretében kiemeljük, hogy már a hatósági eljárásban mutatkozott Alaptörvény ellenes elem, amely a Kúria eljárásában megismétlődött.

Az Alaptörvény XXIV. cikkének (1) bekezdése kimondja: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok a törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.”

Az Alaptörvény XXIV. cikkének sérelmére utaltunk alap beadványunkban, amely elsősorban a hatósági eljárásokra vonatkozik. Az Alaptörvény XXIV. és XXVIII. cikke azonban kapcsolódik egymáshoz.

Az Alaptörvény kommentárjában Árva Zsuzsanna szerint „a hatóság fogalmába tágabb értelemben minden jogalkalmazó szerv beletartozik, így a közigazgatási szervek mellett a bíróságok is.”

A bíróságokra ugyan elsősorban a XXVIII. cikkben garantált fair eljárás elve vonatkozik, de az Alaptörvényben nincs olyan rendelkezés, melyből az következne, hogy a XXIV. cikk hatálya alá ne tartozhatnának a bírósági eljárások is. Az abban rögzített indokolási kötelezettség ugyanis kifejezett többletkövetelményként jelenik meg a XXVIII. cikkhez képest. A bírósági határozatok jogszerű indokolásához fűződő társadalmi érdek pedig nyilván megegyezik a hatósági határozatok jogszerű indokolásához fűződő társadalmi érdekekkel.

*

A felüellenőrzést végző hatóság ellenőrei az eljárásuk során hamis adatokat tartalmazó táblázatokat szerkesztettek, bizonyítandó, hogy felperes iratai alkalmatlanok a valós adó és adóalap megállapítására. Vagyis annak igazolására, hogy az adóhatóságnak joga van becslést alkalmaznia, joga van bizonyítási kötelezettség nélkül megállapításokat tennie. Fellebbezésünkben, amelyet az elsőfokú közigazgatási határozattal szemben nyújtottunk be, bemutattuk azoknak a forgalmi tételeknek a fényképeit⁽¹⁾, amelyeket a revizorok a réz és alumínium zárókészletének a kiszámításánál felhasználtak, holott ezek a tételek krómnikkel- és vas forgalmi tételek. Csak arra szolgáltak, hogy a réz és az alumínium tényleges zárókészletét eltorzítsák.

Az ellenőrök által kreált, valótlan adatokra alapozott hatósági eljárás azonban ellentétes az Alaptörvényben foglaltakkal: az *indítványozónak az Alaptörvényben biztosított joga, hogy ügyeit a hatóságok tisztességes módon intézzék. A hamis adatokkal történő bizonyítási kísérlet nem tartozik a tisztességes hatósági eljárás eszközei közé.*

Az adatokkal történő manipulálást a másodfokú határozat – a 7. oldalának az utolsó előtti bekezdésében – elismeri: „Az alumínium és a rézforgalom beszerzési számláit a leltárral összehasonlító táblázat nem alkalmas a becslés jogalapjának a megállapítására, miután a beszerzési számlák valóban alumíniumon és rézen kívüli tételeket is tartalmaznak.”

Tény, hogy az elsőfokú közigazgatási határozat felperes fellebbezésének eredményeként soha nem vált jogerőssé, az adóhatóságnak tehát nem sikerült elérnie, hogy megállapításait becsléssel, azaz bizonyítási kötelezettség nélkül hozhassa meg.

Annál inkább figyelmet érdemel, hogy a Kúria Kfv.III.35.701/2015/5. számú ítélete ezt a tényt elhallgatja. Az ítélet a 2. oldalának 10. sorában fontosnak tartja felidézni, hogy a felüellenőrzés első fokú határozata becsléssel állapította meg az adózó adókötelezettségét, a 3. oldal 9. sorában kétségtelenül megemlíti azt is, hogy alperes a 3156387330. számú – másodfokú - határozatában megváltoztatta az elsőfokú határozatot, de éppen a lényeg maradt ki az összefoglalóból. Nevezetesen az, hogy a másodfokú határozatban az adóhatóságnak a megállapításait bizonyítania kellett volna, mert a határozat a 7. oldalának a második bekezdésében kimondja: „Eljárásom során a becslés jogalapjának hiányára való fellebbezői hivatkozást elfogadtam.” Ezáltal visszaállt az adóhatóság bizonyítási kötelezettsége.

Ez a tény kimaradt a Kúria ítéletéből.

Vajon, véletlenül? Véletlen-e, hogy az összefoglalóba éppen az adóhatóság bizonyítási kötelezettségét tartalmazó rész nem került bele? Amikor a Kúria azon az alapon hatálytalanította a bíróság ítéletét, hogy az adóhatóságnak, szerinte, nem volt bizonyítási kötelezettsége...?

A Kúria eljárásában a pártatlanság követelményének a megszegése ennek a ténynek az elhallgatásával kezdődött. Az ítéletből nem maradhatott volna ki, hogy az adóhatóságnak nem volt joga becslést alkalmaznia, nem volt joga bizonyítékok nélküli megállapításokat tennie. Ebben az ügyben ugyanis ez a tény: perdöntő tény.

A Kúria az ítéletében megismételte az adóhatósági eljárás Alaptörvény ellenességét. A hatóság a XXIV. cikk (1) bekezdésében foglaltakat, a Kúria a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltakat sértette meg.

A másodfokú határozatban foglaltak bizonyítatlansága miatt felperes a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz fordult, és kérte a határozat hatályon kívül helyezését.

A bíróságon eleget tettünk a bizonyítási kötelezettségünknek, amelynek tartalmát a Legfelsőbb Bíróság Kfv.V.366./2010./7. számú döntése foglalja össze:

„A közigazgatási eljárást követő perben a felperes kötelezettsége keresetének, úgy annak bizonyítása, hogy jogsértő az általa felülvizsgálni kért közigazgatási határozat. Azt a kereseti állítást, hogy az adóhatóság megállapításai nem bizonyított tényeken alapulnak, hogy a bizonyítási eljárás jogszabálysértő, illetve, hogy nem megfelelőek, avagy hiányosak az alkalmazott bizonyítékok, a perben a felperesnek kell bizonyítania.”

Mi mindezeknek eleget tettünk a per során. Bizonyítási kötelezettségünk teljesítését tömören a Kúriához benyújtott ellenkérelmünkben foglaltuk össze.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság mérlegelte a bizonyítékainkat, és hatályon kívül helyezte az adóhatóság határozatát.

Alperes sérelmesnek találta a bíróság döntését. Annak ellenére, hogy ő nem tett eleget annak, amivel a Legfelsőbb Bíróság Kfv.V.366./2010./7. számú döntése kezdődik: „A közigazgatási eljárásban a határozatának a tényállását, megállapításait az adóhatóság köteles bizonyítani.” Ezt tartalmazza az adózás rendjéről szóló törvény 97. § (4) és (6) bekezdése⁽²⁾ is. Alperes közigazgatási határozata mégsem tartalmaz bizonyítékokat.

Alperes a bírósági eljárás során sem állt elő bizonyítékokkal. Ezt a kötelezettségét mindvégig felperesre igyekezett testálni.

A bírósági eljárásban a bizonyítási kötelezettség szabályait ügyünk esetében a Pp. 336/A. § (2) bekezdése tartalmazza:

„Ha a közigazgatási eljárás hivatalból indult, vagy a közigazgatási szerv a tényállás-megállapítási kötelezettségének nem tett eleget, a közigazgatási szerv köteles a határozata (a szakhatóság az állásfoglalása) alapjául szolgáló tényállás valóságának bizonyítására, ha azt a felperes vitatja.”

Felperes a keresetében vitatta, hogy alperes eleget tett a tényállás-megállapítási kötelezettségének, ezért alperes köteles lett volna a határozata alapjául szolgáló tényállás valóságának a bizonyítására.

Ez azonban nem történt meg. Alperes, bár elismerte, hogy a közigazgatási határozata nem tartalmaz bizonyítékokat, a bíróságon mindvégig azt erőltette, hogy felperesnek kell bizonyítania. Ugyanezt ismételte a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelmében. A kérelem 5. oldalának harmadik bekezdésében írja: *Abból, hogy alperes nem folytatott le bizonyítást, nem következik a bizonyítási teher átfordulása.* Vagyis függetlenül a Legfelsőbb Bíróság Kfv.V.366./2010./7. számú döntésétől, az Art. 97. § (4) és (6) bekezdésében foglaltaktól, a Pp. 336/A § (2) bekezdésében előírtaktól, amelyek mindegyike ebben az ügyben az alperes számára írja elő a bizonyítási kötelezettséget, alperes akkor lett volna hajlandó bizonyítani, ha a bizonyítási teher „átfordul”. De szerinte *nem következett be a bizonyítási teher átfordulása.* Valóban nem fordult át, de miért kellett volna átfordulnia, amikor eleve őt terhelte?

A Kúria szintén az alperes logikáját alkalmazta ítéletében. A 6. oldalon a [30] szakaszban ő is a bizonyítási teher megfordulását hiányolja. Azt írja: *a bizonyítási teher megfordításához nem volt elegendő...* Felperes nem akarta, és nem is kellett megfordítania a bizonyítási kötelmet. Miért kellett volna, amikor a törvény szerint az egyértelműen az alperest terhelte?

Ha egy felülvizsgálati kérelem és a vele összefüggő ítélet logikája egyezőséget mutat, az általában azt jelenti, hogy az ítélet megalapozottnak tartja a kérelemben foglaltakat. Általában nincs is ebben semmi különös. Ha viszont a kérelem és az ítélet logikája konkrétan azért vág egybe, mert úgy tűnik, hogy az ítélkezési pálya a kérelmező irányába lejtett, akkor felmerül a gyanú, hogy az ügy elbírálása részrehajló volt.

A Kúria, a bizonyítási kötelezettségre vonatkozóan, az ítéletében egy nem védhető megállapítást tett, amelyet – nyilván ugyanezért – csak homályosan tudott indokolni.

Ugyanakkor az ítéletben nem tárta fel, hogy az adóhatósági határozat indokolása pusztán kijelentéseket tartalmaz, a bizonyítandó tények tekintetében bizonyítás felvételére nem került sor, a megállapított tényállás nem csupán hiányos, ésszerűtlen és iratellenes, hanem bizonyított tényeket sem tartalmaz; a határozatban nem került sor a tényállás megállapítására.

Tények nélküli tényállásra pedig ítéletet nem lehet alapítani.

A kúriai ítélet indoklásának alapjául szolgáló kúriai jogértelmezés olyan eredményre vezetett, amelyet semmilyen jogszabály sem rejt magában. Az ítélet indokolása ezért törvényellenes. A Kúria egy sajátos, konkrétan egy fordított logika mentén úgy sértette meg az eljárási szabályokat, hogy azzal alperesnek kedvezzen.

A Kúria a valósággal ellentétesen interpretálta az ügy perdöntő tényét azáltal, hogy ítéletében elhallgatta az adóhatóság bizonyítási kötelezettségét. Majd az adózás rendjéről és a polgári perrendtartásról szóló törvény előírásai ellenére – még alperes szófordulatát is átvéve: nem fordult át a bizonyítási teher – az alperes logikája szerint ítélezett.

A bizonyítási kötelezettség és a bizonyítási teher Kúria általi „téves megítélése” célzottan részrehajló ítélezést mutat.

És mint látható lesz, az ítéletének indoklásába alperes kérelméből még a nem létező törvényhelyre történő hivatkozások is bekerültek. Aminek következtében az ítékezés pártatlansága végérvényesen megkérdőjeleződött.

*

A Kúria döntését megelőzően a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 17.K.30.221/2014/21. számú ítéletében helyt adott felperes keresetének, és hatályon kívül helyezte alperes másodfokú közigazgatási határozatát.

Alperes ezután fordult a Kúriához jogorvoslatért, és a bírósági ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

Felperes pedig ellenkérelmet nyújtott be a Kúriához.

*

A Kúria ítélete a 7. oldalának az első bekezdésében a következőket írja: „Ezt követően (a bíróság) már a felperes kereseti hivatkozásait vette számba anélkül, hogy a bizonyítási teher alakulásáról és a Pp. 339/A. § (2) bekezdésének alkalmazásáról döntött volna.”

A Pp. 339/A. § (2) bekezdésére történő hivatkozás megjelenik a Kúria ítéletének már az 5. oldalán, a 2. bekezdés utolsó két mondatában is: „Azzal, hogy a bíróság a bizonyítatlanság következményeit alperesre telepítette, tévesen alkalmazta a Pp. 3. § (3), 164. § (1) és 339/A. § (2) bekezdésének rendelkezéseit. A Pp. 339/A. § (2) bekezdése kizárja, hogy az alperes tartozott volna a felperesi állításokat megdönteni és azt bizonyítani, hogy a határozata a keresetben jelölt körben nem sértett jogszabályt.”

A Kúria ítéletébe nem véletlenül kerülhettek bele a Pp. 339/A. § (2) bekezdésére történő hivatkozások, hiszen alperes a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelmében többször

is hivatkozik a polgári perrendtartásról szóló törvénynek erre a bekezdésére. Így például a kérelem 2. oldalán, a 6. bekezdés utolsó mondatában: „Keresetének jogalapját felperes a Pp. 339/A. § (2) bekezdésében és a 339/B. §-ában foglaltakban jelölte meg.” Majd a kérelem 5. oldalának közepén: „A Pp. felhívott szabályozása kizárja, hogy alperes tartozott volna (a törvény 339/A. § (2) bekezdésében foglalt feltételek hiányában) a felperesi állításokat megdönteni, és bizonyítani, hogy a keresetben jelölt körben határozata nem sértett jogszabályt. Azzal, hogy a perbíróság a bizonyítatlanság következményét alperesre telepítette, tévesen alkalmazta a Pp. többször felhívott 3. § (3), 164. § (1), 339/A. § (2) bekezdésének a rendelkezéseit.”

Az idézetek ügyünk szempontjából különös jelentőséggel bírnak. Mert közös bennük az, hogy mindegyik tartalmazza a Pp. 339/A. § (2) bekezdésére történő hivatkozást.

Probléma-e, hogy a Kúria döntése pilléreként kezeli a polgári perrendtartásról szóló törvény 339/A. § (2) bekezdésében foglaltakat?

Igen, probléma. *A Pp. 339/A. §-nak nincs (2) bekezdése, az ugyanis nem létezik.*

A nem létező jogszabállyal indokolt döntés pedig ellentétes az Alaptörvényben foglaltakkal.

Vizsgáljuk meg, vajon a hibás törvényi hivatkozásokat véletlen elírások eredményezték-e? Vagy kizárható a véletlen?

Az alperes és a Kúria tanácsa a „kinek kellett bizonyítania a közigazgatási perben?” kérdést tisztázandó hivatkozik a Pp. 339/A. § (2) bekezdésére.

Természetesen a Pp. 339/A. § (2) bekezdéséből nem következik semmi, lévén nem létező.

Alperes a Pp. 339/A. § (2) bekezdésére történő hivatkozással a kérelmében kijelentette, hogy a közigazgatási eljárást követő perben neki már nincs bizonyítási kötelezettsége. Akkor sem, ha a közigazgatási határozata bizonyítatlan állításokra épült.

A Kúria az ítéletében átvette alperes álláspontját, a semmit sem jelentő törvényi hivatkozással együtt: „A Pp. 339/A. § (2) bekezdése kizárja, hogy az alperes tartozott volna a felperesi állításokat megdönteni és azt bizonyítani, hogy a határozata a keresetben jelölt körben nem sértett jogszabályt”, szerepel az ítélet 5. oldalának közepén.

Kérdés ezek után, hogy a Kúria ítélete pártatlan bíróság által, tisztességes eljárás keretében született? Vagy éppen ellenkezőleg?

Az nyilvánvaló, hogy az alperesnek célszerűbb volt nem létező törvényhellyel alátámasztania kérelmét, mintsem az ide tartozó törvényi szakasszal. Mert a valóban ide tartozó szakasz – rögtön látható lesz - alaptalanná teszi a kérelmét.

Úgy tűnik, a téves jogszabályra vonatkozó hivatkozást a Kúria nem észlelte. Ha mégis észlelte, nem tette szóvá, nem javította ki. Miért? Mi történt volna, ha felfedi a hibát? Akkor is tudott volna alperes javára dönteni?

Minden bizonnyal, nem.

Az viszont nyilvánvalóan megtörtént, hogy a Kúria szó nélkül ráállt alperes álláspontjára, és bemásolta ítéletébe a téves hivatkozásait is.

A probléma csak az, hogy felperes a téves hivatkozásokra ellenkérelmében felhívta⁽³⁾ a figyelmet. A Kúria tehát információval rendelkezhetett arról, hogy alperes nem létező törvényhellyel operál. Továbbá arról is volt információja, hogy melyik a valóban ide tartozó⁽⁴⁾ törvényi szakasz, mert felperes ezt is megjelölte.

A felülvizsgálati kérelem 2. oldalán szerepel: „Keresetének jogalapját felperes a Pp. 339/A. § (2) bekezdésében foglaltakban jelölte meg.” Mivel felperes a keresetének jogalapját a Pp. 336/A. § (2) bekezdésében foglaltakban jelölte⁽⁵⁾ meg, ezért a rejtély megoldódott: A Pp. 339/A. § (2) bekezdése helyett a Pp. 336/A. § (2) bekezdését kell érteni.

A Pp. 336/A. § (2) bekezdésének tartalma pedig, mint azt bemutattuk, éppen az ellenkezőjét mondja annak, mint amit az alperes a kérelmében, a Kúria pedig az ítéletében állít. Bizonyítania alperesnek kellett volna.

Ebből következően alperesnek nem állt érdekében a létező és ide tartozó törvényi szakaszra hivatkoznia, mert annak tartalma ellentmond az álláspontjának, és a kérelme céljának. Alperes eljárása „érthető”, ha nem is elfogadható. A Kúria eljárása viszont, miszerint kritika nélkül magáévá tette alperes „tévedését”, sem nem érthető, sem nem elfogadható. Annál is inkább nem, mert felperes az ellenkérelmében felhívta a Kúria figyelmét: az alperes által hivatkozott törvényi szakasznak nincsenek bekezdései.

A Kúria viszont figyelmen kívül hagyta a figyelemfelhívást.

Lehetséges, hogy a bírói tanács tagjai nem olvasták felperes ellenkérelmét?

Ha valóban így van, és az ellenkérelmet a tanács egyik tagja sem olvasta, az sérti a felperes tisztességes eljáráshoz való jogát. Fölöttébb sértő, ha az illetékesek úgy hoznak döntést, hogy az érintett beadványát nem olvassák el. Felperes ugyan nem kért nyilvános tárgyalást a Kúriától, *de arról nem mondott le, hogy az Alaptörvényben foglaltaknak megfelelően, jogait és a kötelezettségeit pártatlan bíróság, tisztességes eljárás keretében bírálja el.*

Ha pedig olvasták az ellenkérelmet, és mégis olyan döntés hoztak, amely lemásolja alperes – immár feltárt - hibáját, *akkor a Kúria ezzel szegte meg a pártatlanság követelményét. Részrehajlóan ítélkezett, csak az egyik fél érveivel foglalkozott, átvéve ennek a félnek még a hibáit is, miközben a másik felet arra sem méltatta, hogy az ellenkérelmében felsorakoztatott érvek elutasításának az indokát megadja.*

Az eljáró kúriai tanács tehát közel sem pártatlanul járt el. Felperes ellenkérelmét az ítéletében érintőlegesen ugyan megemlítette, de érdemi tartalmával nem foglalkozott. Ha foglalkozott volna, akkor észre kellett volna vennie, hogy alperes – többször is - egy nem létező törvényhelyre hivatkozott felülvizsgálati kérelmében. A hibákat maga a Kúria is átvette, annak ellenére, hogy a felperesi ellenkérelem felhívta a figyelmet a hibákra. Egy független, pártatlan bíróságnak egy ilyen tény mellett nem lett volna szabad tétlenül és szótlánul elmennie.

Az a tény, hogy a Kúria átvette alperes érvelését, fenntartás nélkül lemásolva alperes hibáit is, arra enged következtetni, hogy már előre kialakult a hozandó döntés iránya, amelyhez a bírói tanács az indokolását alakította. Ez az eljárás jogállami keretek között elfogadhatatlan.

A Kúria Kfv.III.35.701/2015/5. számú ítélete nem felel meg az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltaknak.

A Kúria ítélete nemcsak általánosságban sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot, hanem sérti a hatósági határozatok törvényes indoklását szabályozó alapjogot is. Az indítványunkban felsorolt indokok alapján igazolt, hogy a Kúria megszegte a pártatlanság követelményét, és megsértette a tisztességes eljáráshoz való jogot. Ezért ellentétes az Alaptörvényben foglaltakkal. Az Alaptörvény-ellenesség érdemben befolyásolta a Kúria döntését, amely e miatt nem tartható hatályban.

*

Az ítélt dolgot (a jogerős ítéletet) igazságként kell elfogadni, hirdeti a Kúria honlapja. Valószínűsítjük, hogy ez ügyben a Kúria nem a Kfv.III.35.701/2015/5. számú ítéletét tekinti referenciának.

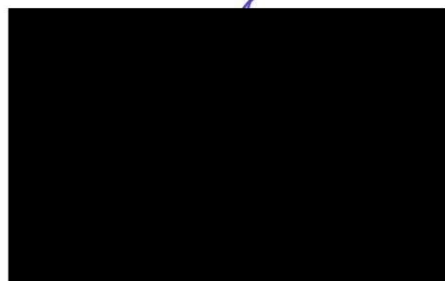
Beadványunkban ki sem térünk az olyan hibákra, mint például az ítélet első oldalán az „1.539.100 forint + 3.844.745 forint áfa értékű számla” szövegrész az utolsó bekezdésben, ami ránézésre is nyilvánvaló képtelenség, minimum súlyos elírás. Az áfa tartalom soha nem lehet kétszerese az alapjának. De úgy tűnik, nem volt, aki ellenőrzési céllal, ránézett volna a leírtakra. Egy másik hiba az ítélet második oldalának az utolsó bekezdésében az „ingatlan kőfejtéses bányatelek nem volt” szövegrészben található. Nem kőfejtéses, hanem külfejtéses a helyes szó. Bár az ügy egyetlen iratában sem szerepelt korábban a kőfejtéses kifejezés, ezt a hibát sem észlelte a Kúriánál senki. Tartalmilag viszont egészen más a külfejtés, mint a kőfejtés, és egy ítéletnél más dolog következhet az egyikből, megint más a másikból.

Persze nem ezek az – egyébként feltűnő - elírások okozzák az Alaptörvény-ellenességet. Talán szóra sem lennének érdemesek, ha nem a Kúriáról kerültek volna ki. Olyan, az indítványunkban kifejtett, az Alaptörvénybe ütköző ítélkezési hibákkal együtt, amelyeket a szakma sem szívesen vállalna fel, ha szembesülne velük.

Az indítványunkban foglaltak alapján kérjük a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria Kfv.III.35.701/2015/5. számú döntésének Alaptörvény ellenességét szíveskedjék megállapítani, és a Kúria ítéletét szíveskedjék megsemmisíteni.

Székesfehérvár, 2016. október 14.

Tisztelettel

Jegyzetek

- (1) Felperesnek a NAV elnökéhez benyújtott *fellebbezése*, kelt 2013. július 04-én. A 10. oldaltól bizonylatok fényképeivel illusztrálva történik a bizonyítás, amelynek eredményeként a NAV elnöke a másodfokú közigazgatási határozatában visszavonta a becslés alkalmazhatóságát.
- (2) A 2003. évi törvény az adózás rendjéről 97. § (4) bekezdés: „Az ellenőrzés során a tényállást az adóhatóság köteles tisztázni és bizonyítani...” (6) bekezdés: „...A nem bizonyított tény, körülmény – a becslési eljárás kivételével – az adózó terhére nem értékelhető.”
- (3) Felperes 2015. december 29-én kelt felülvizsgálati *ellenkérelmének* a 7. oldalán, a negyedik bekezdésében szerepel, hogy alperes nem létező törvényhelyre hivatkozik a felülvizsgálati kérelmében: „... a 339/A. paragrafusnak nincsenek bekezdései.”
- (4) Felperes felülvizsgálati *ellenkérelme*, 7. oldal, ötödik bekezdés: „Arra való hivatkozásunkat viszont továbbra is fenntartjuk, amit a Pp. 336/A. § (2) bekezdése ír.”
- (5) Felperesnek a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott *keresete*, kelt 2013.09.03-án, 18. oldal első bekezdés. Itt hivatkozunk a kereset jogalapjára, a Pp. 336/A. § (2) bekezdésére, és idézzük is annak tartalmát.

Mellékletek

1. számú melléklet: ██████████ ügyvezető adatkezelésével kapcsolatos nyilatkozata
2. számú melléklet: Ugyvédi meghatalmazás
3. számú melléklet: a Kúria Kfv.III.35.701/2015/5. számú ítélete
4. számú melléklet: a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.K.30.221/2014/21. számú ítélete
5. számú melléklet: a NAV (az alperes) 5167115309. iktatószámú, a Kúriához benyújtott felülvizsgálati kérelme
6. számú melléklet: a Bakony-Fémker Kft. (a felperes) 2015. december 29-én kelt, a Kúriához benyújtott felülvizsgálati ellenkérelme
7. számú melléklet: A Bakony-Fémker Kft. (a felperes) a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz benyújtott keresete, kelt 2013. szeptember 03-án,
8. számú melléklet: A Bakony-Fémker Kft. (a felperes) a NAV elnöke részére benyújtott, az elsőfokú közigazgatási határozatával szembeni fellebbezése, kelt 2013. július 04-én.
9. számú melléklet: A NAV elnökének 3156387430. számú, másodfokú közigazgatási határozata
10. számú melléklet: Felperes Bakony-Fémker Kft. hatályos cégkivonata (hiánypótlás).
11. ██████████ ügyvezető aláírási címpéldánya (hiánypótlás).